

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 3/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 30 września 2022r., sygn. akt III K 237/21			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
2. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	obraza przepisu art. 410 kpk o przepisu art. 7 kpk poprzez dowolne, a nie swobodne stwierdzenie z pominięciem okoliczności wynikających z zeznań świadka G. S. (1) złożonych na rozprawie głównej, że nie ustalono z jakich środków pochodziły pieniądze przekazywane przez ww. J. S., podczas gdy okoliczność ta wynika z zeznań G. S. (1), których oceny Sąd zresztą nie dokonał, co miało wpływ na niezasadne uniewinnienie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

oskarżonych od
popęłnienia zarzucanych
im czynów,

- obraza przepisu art. 410
kpk i przepisu art. 7 kpk
poprzez dowolne, a nie
swobodne stwierdzenie z
pominięciem okoliczności
wynikających z zeznań
świadka G. S. (1) złożonych
na rozprawie głównej, że
nie jest możliwe ustalenie
w oparciu o materiał
z kontroli operacyjnej,
która z oskarżonych
kobiet była księgową, na
którą powoływał się w
rozmowach telefonicznych
G. S. (1), podczas gdy
okoliczność ta wynika z
zeznań G. S. (1) wespół
z całokształtem materiału
dowodowego, których to
zeznań wnikliwej oceny
Sąd zresztą zaniechał,
wyciągając z nich
wnioski niezgodne z
zasadami prawidłowego
rozumowania,
wskazaniami wiedzy i
doświadczenia życiowego,
co miało wpływ na
niezasadne uniewinnienie
M. N. od popęłnienia
zarzucanych jej czynów,

- obraza przepisu art.
410 kpk, która miała
wpływ na treść wyroku
poprzez wydanie wyroku
z pominięciem dowodów
z rozmów telefonicznych
o nr sesji (...), (...),
(...), ujawnionych na
rozprawie głównej, na co
wskazuje nie odniesienie
szczegółowe do tych
rozmów telefonicznych,
a tylko konstatacja,

że w rozmowach tych nie uczestniczą oskarżeni, mimo że wynika z nich, iż J. S. ustalał z pracownikami spółki (...), wystawienie ostatnich dwóch faktur objętych zarzutami, w tym faktury na 300 m^(3) betonu zamiast 150m^(3), a rozmówczynią przedostatniej rozmowy była oskarżona L. P., posługująca się numerem telefonu firmowym (...), a w kolejnej rozmowie kolejna pracownica (...), posługująca się nr (...), co skutkowało niezasadnym uniewinnieniem oskarżonych L. P. i M. N. od popełnienia zarzucanych jej czynów,

- obraza przepisu art. 366 § 1 kpk w zw. z art. 427 §. 3a kpk w zw. z art. 2 § 2 kpk poprzez zaniechanie, pomimo powzięcia wątpliwości co do sprawstwa L. P. i M. N., przeprowadzenia dowodu z przesłuchania wszystkich oskarżonych, a w szczególności L. P. na okoliczność przebiegu powyższych rozmów z odtworzeniem nagrań włącznie, a zwłaszcza rozmów o nr sesji (...), (...) tożsamości rozmówców płci żeńskiej i znaczenia w ocenie oskarżonych wypowiedzianych w trakcie rozmów kwestii, które to okoliczności miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a w razie potrzeby dowodu

z badań fonoskopijnych na okoliczność tożsamości rozmówczyń - pracownic spółki (...), które to zaniechanie skutkowało powzięciem niezasadnych wątpliwości co do sprawstwa oskarżonych L. P. i M. N. i uniewinnieniem ich od popełnienia zarzucanych im czynów,

- obraza przepisu art. 410 kpk i przepisu art. 7 kpk, która miała wpływ na treść wyroku poprzez nieuwzględnienie przy wydaniu wyroku okoliczności wynikających z dokumentów spółki (...), poddanych analizom zarówno w wyniku kontroli Naczelnika (...)(...) w S., jak i w oględzinach i analizach przeprowadzonych przez funkcjonariuszy (...) w S., wskazujących samodzielnie jak i wspólnie z pozostałymi dowodami ocenianymi zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, że oskarżeni wspólnik i pracownicy spółki (...) mieli pełną świadomość nietypowości transakcji dokonywanych na podstawie kwestionowanych faktur wystawianych przez oskarżone, dokumentów WZ także wystawianych przez oskarżone oraz na podstawie przelewów kwot pieniężnych dokonywanych przez J. S.

	<p>w wysokości zdecydowanie przekraczającej typowe transakcje dokonywane w 2015r. z udziałem tego i innych kontrahentów spółki (...), co skutkowało błędym ustaleniem, że oskarżeni nie mieli świadomości fikcyjności transakcji dokonywanych na podstawie faktur objętych zarzutami, w których to transakcjach uczestniczyli i uniewinnieniem ich od popęłnienia zarzucanych czynów (apelacja prokuratora)</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Przed przystąpieniem do zasadniczych rozważań należało oczyścić przedpole rozważań poprzez odniesienie się do kliku ważkich kwestii.</p> <p>Po pierwsze, w zakresie wypełnienia znamion z art. 56 k.k.s. i dalej prania brudnych pieniędzy, trzeba wskazać, że Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 19 stycznia 2022r., sygn. akt I SA/Sz 849/21 uchylając decyzję Naczelnika (...) (...) w S. z 26 lutego 2021r. uznał, że zobowiązania podatkowe wynikające z 5 faktur, a tym samym zobowiązania podatkowe za okres od</p>		

lipca do listopada 2015r. uznał za przedawnione. Co do okresu rozliczeniowego za grudzień 2015r. Sąd uchylił decyzję Naczelnika nakazując zbadanie, czy i to zobowiązanie nie uległo przedawnieniu w kontekście uchwały Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 maja 2021r., sygn. I FPS 1/21, aby zweryfikować, czy wszczęcie postępowania karnego skarbowego miało na celu instrumentalnego wydłużenia okresu przedawnienia zobowiązania podatkowego i czy doszło do prawidłowego zawiadomienia podatnika o okolicznościach wskazanych w art. 70c Ordynacji podatkowej najpóźniej z upływem okresu przedawnienia. W kręgu zainteresowania sądów karnych pozostawała zatem tylko faktura VAT z dnia 23 grudnia 2015r. i wynikająca z niej kwota narzonego na uszczuplenie lub uszczuplonego podatku w wysokości 35.162,40 zł, czyli wartość mała w rozumieniu Kodeksu karnego skarbowego, bowiem nie przekraczała 200-krotności minimalnego wynagrodzenia w chwili czynu, co z kolei pociągało za sobą łagodniejszą kwalifikację prawną z typu uprzywilejowanego

(co rodzić mogłoby krótszy okres przedawnienia karalności).

Po drugie, mechanizm popełnienia przestępstw przez G. S. (1) był stosunkowo prosty, ale jednocześnie trudny do wykrycia w ramach kontroli wewnętrznej w spółce (...). W przypadku osób fizycznych nabywających beton na własne potrzeby, po dokonaniu płatności gotówką w kasie, gdy osoby te nie brały faktury otwierała się możliwość wystawienia nierzetelnych faktur na te kwoty. Wówczas - opierając się na wyjaśnieniach G. S. (1) - J. S. miał dokonywać wpłat przelewem na konto (...), po czym G. S. (1) wypłacał sobie 5% tego przelewu lub pobierał go z kasy i pieniądze znajdujące się w formie gotówki w kasie (...) przekazywać miał J. S., a na poczet przelewu wystawiana była faktura, nierzetelna pod względem osoby odbiorcy betonu. De facto sumując ilość betonu wydane go i betonu, na który wystawiono faktury liczba się zgadzała. Suma gotówki w kasie i pieniądze znajdujących się na rachunku bankowym również się zgadzała, bowiem przelew od J. S. zastępował pieniądze znajdujące się w formie gotówki, które były mu (z małą marżą) zwracane. Dlatego twierdzenie, że wspólnik spółki musiał

wiedzieć o tej kombinacji nie jest uzasadnione.

W tym stanie rzeczy, z dowodów analitycznych nie wyniknie, by inne osoby - poza G. S. (1) - wiedziały o nierzetelnym wystawianiu faktur. Konieczne stało się odniesienie do dowodów osobowych, zwłaszcza treści zarejestrowanych rozmów telefonicznych przywołanych przez prokuratora w zarzutach apelacyjnych, o czym będzie mowa za chwilę.

Po trzecie bowiem, prokurator zastosował w zarzutach zastanawiające formy sprawstwa. W przypadku S. W. (1) w zarzutach I i II prokurator wskazał, że "chcąc aby J. S. (...) dokonał czynu zabronionego i posłużył się nierzetelnymi fakturami VAT dotyczącymi zakupów w (...) S.C. sp. j. betonu i innych materiałów budowlanych (...) udzielili mu pomocy w dokonaniu tego czynu w ten sposób, że wspólnie i w porozumieniu ze sobą (z G. S. (1)) polecali lub podzegli, w tym wzajemnie za swoim pośrednictwem, względnie S. W. akceptował wydawanie poleceń lub podzeganie ustalonych pracownic (...) do wystawienia nierzetelnych faktur VAT". Żadna z przesłuchanych osób nie wspomina słowem, by S. W. (1)

osobiście podzegał do wystawienia nierzetelnych faktur, natomiast **akceptowanie wydawania poleceń lub podżeganie**" nie mieści się w kanonie form sprawstwa wskazanych w Kodeksie karnym. Do tych form należy: sprawstwo pojedyncze (wykonawcze), współsprawstwo, sprawstwo polecające i sprawstwo kierownicze. Tam, gdzie Kodeks dopuszcza inne formy (np. w art. 308) wyraźnie to zaznacza. Dlatego akceptowanie wydawania poleceń lub podżegania nie wyczerpuje znamion żadnej z form sprawstwa. Podobnie w przypadku L. P. i M. N. prokurator użył zwrotu "będąc uprawnioną do zajmowania się sprawami gospodarczymi i finansowymi przedsiębiorcy", które jest daleko idącym nadużyciem. Jedną z pań zatrudniona była jako księgowa, a druga jako specjalistka do spraw sprzedaży. Żadna nie miała uprawnień menadżerskich, ani właścicielskich, by można ją było uznać za decydującą, a co najmniej współdecydującą o sposobie prowadzenia spółki (...). Na gruncie Kodeksu karnego Sąd Najwyższy uznał w postanowieniu z dnia 27 kwietnia 2001r., sygn. akt I KZP 7/01, OSNKW 2001/7-8/55), że osobą

zajmującą się cudzymi sprawami majątkowymi jest ten tylko, kogo obowiązki i uprawnienia obejmują łącznie zarówno dbałość o ochronienie powierzonego mienia przed uszczerbkiem, zniszczeniem lub zagubieniem, pogorszeniem stanu interesów majątkowych, jak i wykorzystanie tego mienia w procesie gospodarowania w taki sposób, aby zostało ono powiększone lub wzrosła jego wartość. Ten zaś kto ma obowiązki w zakresie dbałości o składniki majątku nie może zostać uznany za zajmującego się cudzymi sprawami gospodarczymi lub majątkowymi. Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 21 czerwca 2013r., sygn. akt II AKa 74/13, LEX nr 1362906 podzielił ten pogląd, uznając, że przy braku definicji legalnej, nie znajduje reguł wykładni pozwalających na odmienne interpretowanie zwrotu "zajmowania się cudzymi sprawami" na gruncie prawa karnego skarbowego aniżeli w Kodeksie karnym. Oznacza to, że osoby nie sprawujące funkcji menadżerskich, ani właścicielskich, ale zwykli pracownicy odpowiedzialni za dbałość o istniejący stan finansów firmy, jakie to funkcje sprawowały L. P. i M.

N., nie mogły dopuścić się przestępstw w formie sprawstwa z art. 9 § 3 k.k.s., a tylko on dawał podstawę do odpowiedzialności za czyn podatnika (art. 56 k.k.s.).

Wreszcie, po czwarte, przestępstwo prania brudnych pieniędzy dotyczy może tylko środków pochodzących z czynu zabronionego, tzw. czynu bazowego. Oznacza to, że - w ocenie Sądu Apelacyjnego - najpierw musi zaistnieć czyn zabroniony bazowy, który generuje bezprawną korzyść majątkową, a następnie ta korzyść podlega "praniu", czyli legalizowaniu jej w systemie finansowym. Prokurator podjął ryzyko, wskazując w opisie czynu zawartym w punkcie XV, że środki finansowe pochodzą z czynów zabronionych opisanych w punktach I, II, VII, VIII, XI, XII, przy czym przestępstwa określone w Kodeksie karnym stanowiły czyny wyłącznie określone w art. 271 (bez zbiegu z art. 286 k.k.), które same z siebie nie generują kwoty korzyści związanych z popełnieniem przestępstwa. Taką korzyść generować mogą wyłącznie przestępstwa skarbowe z art. 56 § 1 k.k.s. Tyle, że jak wskazano już wyżej zobowiązania podatkowe inne aniżeli dotyczące grudnia 2015r.

uległy już przedawnieniu, a zatem nie stwarzały kwoty korzyści uzyskanej z przestępstwa. Takowa pochodzić może jedynie z faktury z 23.12.2015r. Dodatkowo wskazać należy, że - jak już wskazano wyżej - sekwencja zdarzeń jest oczywista: najpierw dochodzi do czynu bazowego, który generuje bezprawną korzyść, a następnie ta korzyść podlega praniu. Tymczasem w niniejszej sprawie jest wręcz odwrotnie. Przelew od J. S. następował przed wystawieniem nierzetelnej faktury, a uszczuplenie podatkowe występowało jeszcze później, bo 25 dnia następnego miesiąca po wystawieniu nierzetelnej faktury. Doszło zatem do sytuacji, gdy najpierw dokonywano przelewu kwoty, później dopiero wystawiana była faktura, a na końcu dochodziło do uszczuplenia zobowiązania podatkowego. Takie zachowanie z gruntu nie mogło stanowić przestępstwa z art. 299 § 1 k.k.

Po wyjaśnieniu tych okoliczności okazało się, że przedmiotem rozpoznania mogło być wyłącznie wystawianie nierzetelnych faktur, natomiast nawet uszczuplenie zobowiązań podatkowych za grudzień 2015r. adresowane było do osób nie spełniających

znamion podmiotowych z art. 9 § 3 k.k.s. Pozostałe czyny kierowane były przeciwko nie tym osobom, nie w tej formie sprawstwa, nie spełniających znamion z art. 9 § 3 k.k.s. i wobec przedawnionych zobowiązań podatkowych.

Po tych wstępnych ustaleniach i ocenach, znacząco zawężających pole ingerencji w zaskarżony wyrok przez Sąd odwoławczy, przechodząc do oceny wyjaśnień oskarżonych i zeznań świadków, Sąd ad quem miał na uwadze zborność zgromadzonego materiału. S. W. (1) wyjaśnił, że nie widzi korzyści dla spółki z tego proceduru, natomiast o łączących J. S. i G. S. (1) relacjach nic nie wiedział. Przy rocznym obrocie rzędu 30 milionów złotych i faktycznym wydaniu betonu, nie zauważył, by coś było nie tak z rozliczeniami i zużyciem materiałów. G. S. (1) na rozprawie z dnia 26 lipca 2022r. potwierdził mechanizm powstawania nierzetelności mówiąc: "(...) jechał do tych klientów,, a faktury wystawiałem na pana J. S.. W materiałach zużycia wszystko się zgadzało (...) Jeżeli się zgadzało zużycie materiału, to nikt mnie nie kontrolował". Co ważne, z punktu widzenia oskarżonych pozostających w polu

zainteresowania Sądu Apelacyjnego, zeznał: "Pozostali oskarżeni nie wiedzieli o tym, ja im o tym nic nie mówiłem. (...) Stworzyłem sobie taką listę, żeby mi się kwota zgadzała z materiałem (...) u pana J. S. zbierałem ilości betonu przez miesiąc i na koniec miesiąca była wystawiana faktura". Dopytywany, po okazaniu faktur na k. 1766-1779, zeznał: "Tam są nazwiska osób, które te faktury wystawiały i tak było. Myślę, że te osoby nie miały świadomości za co są te faktury". Z takiej treści zeznań nie sposób wywieść wniosku, jakoby oskarżeni W., P. i N. mieli świadomość, że wystawiane faktury są nierzetelne. Niczego nie dało dopytywanie, co świadek rozumiał przez zwrot "moją księgową" użyty w rozmowie telefonicznej, ale prokurator miał możliwość dopytać świadka o tę kwestię na rozprawie..

L. P. przesłuchana na rozprawie w dniu 1 czerwca 2022r. wyjaśniła, że dostawała polecenia przez co rozumiała polecenie wystawienia faktury czy WZ, ale "Nie mam takiej wiedzy żeby współpraca ze J. S. opierała się na jakiejś nielegalnej działalności". Podobnie M. N. przesłuchana na tej samej rozprawie

wyjaśniła, że wiedziała o tym, że J. S. dzwonił o dostawę do pana G. S. (1), ale też "Nic nie wiem na temat nielegalnych interesów G. S. (1) ze J. S.". Przy zaprzeczeniu przez G. S. (1) jakoby wtajemniczał inne osoby w jego nierzetelne interesy z J. S., i zgodnymi z jego stanowiskiem wyjaśnieniami S. W. (1), L. P. i M. N., przypisanie sprawstwa wystawienia nierzetelnych faktur musiałoby się opierać wyłącznie na dowodach rzeczowych. Przy braku jakiegokolwiek "manka" w rozliczeniu materiałów użytych do produkcji betonu i zgodności stanu kasy w spółce z uwagi na przyjęte modus operandi, nie sposób uznać za przekonujący argument prokuratora, że gdyby tak się miały mieć rozliczenia J. S. ze spółką (...) to byłby on największym odbiorcą betonu. Tylko - rodzi się pytanie - co z tego wynika? Patrząc z punktu widzenia współwłaściciela spółki, stan kasy się zgadza, zużycie materiałów odpowiada produkcji, spółka przynosi zysk. Z czego miałyby wynikać jego zaniepokojenie i już nawet nie podejrzenie, ale zamiar bezpośredni co do nierzetelności faktur? Z punktu widzenia pań księgowych i prowadzących kasę - wykonują polecenia G. S.

(1), na jego polecenie wystawiają faktury i dokumenty WZ, co jak wynika z wyjaśnień S. W. było naturalne w przypadku, gdy trwały betonowania nocne albo odbiór betonu po godzinach pracy biura. Oskarżonym nie należało wykazać, że powinny mieć wątpliwości, ale że umyślnie wystawiły takie faktury, które poświadczały nieprawdę. Jeżeli odbiór odbywał się transportem własnym, albo nawet transportem firmowym, ale po wyjeździe z bazy, zmieniano miejsce dostawy, księgowa czy fakturzystka nie jest w stanie zweryfikować prawdziwości takiej informacji i opiera się na tym, co przekazuje jej szef. A G. S. (1) właśnie za to został skazany. Tak więc ta grupa dowodów nie doprowadziła do przekonania, że stawiane przez prokuratora zarzuty są prawidłowe.

Kolejną grupą dowodów powołanych przez prokuratora jest treść 3 rozmów (dla uproszczenia Sąd pominie pierwszych sześć zer po literze S): (...), (...) i (...). Pierwsza z rozmów (...), k. 47-48 załącznika nr (...)) prowadzona była w dniu 29.12.2015r. i jest bardzo krótka: J. S. przypomina się, że będą mu brakowały dwie faktury, a rozmawiająca

z nim kobieta informuje go, że jedna z faktur już jest wystawiona, a drugą wystawią do końca roku. Nie ma w niej nic, co miałyby świadczyć o ich nierzetelności. Prokurator ma rację, że Sąd nie powinien ustalać, że nie było rozmów między J. S. a L. P. lub M. N.. Tyle, że ewentualne stwierdzenie obrazy prawa procesowego lub błędu w ustaleniach faktycznych musi się wiązać z wykazaniem drugiej części względnej przyczyny odwoławczej - wykazania jej wpływu na treść wyroku. Natomiast w oparciu o ten dowód nie sposób wykazać, by inna ocena spowodowała uchylenie wyroku uniewinniającego.

Środkowa z tych rozmów ((...)) prowadzona jest przez J. S. ze swoją żoną, a zatem dla sprawstwa oskarżonych nie ma żadnego znaczenia. To w trakcie tej rozmowy J. S. zorientował się, że poprosił o wystawienie faktur na zbyt małą ilość betonu i stwierdził, że musi poprosić o jej zwiększenie pracowników (...). Ten dowód mógłby mieć znaczenie dla odpowiedzialności J. S., ewentualnie jego żony, natomiast nie ma żadnego wpływu na odpowiedzialność oskarżonych.

Wreszcie, ostatnia z rozmów (...), k. 53 załącznika nr (...) prowadzona jest przez J. S. z kobietą korzystającą z numeru służbowego (...) (692-477-238). J. S. wulgarnie informuje o pomyłce ("ja się (...) w metrach"), ale jednocześnie prosi o wystawienie faktury nie na 150 m⁽³⁾, ale na 300 m⁽³⁾, a przy tym, że odbiór betonu nastąpi w styczniu. Wątpliwość budzi, czy jest to rzeczywiście faktura bazująca na betonie wydany odbiorcom-konsumentom, skoro jest mowa o faktycznym odbiorze betonu w styczniu, ale ogólnie nierzetelność nie budzi zastrzeżeń Sądu odwoławczego, bowiem miałyby to być faktura wystawiona w grudniu bez wydania towaru. Można by zatem rozważać pobranie próbek głosu w celu przeprowadzenia opinii fonoskopijnej, tyle, że prokurator powinien taką próbkę pobrać już wcześniej. Oskarżona nie ma bowiem obowiązku dowodzenia niewinności, ani dostarczania dowodów na swoją niekorzyść, a zakres obowiązków dowodowych określony jest wyłącznie w art. 74 § 2 k.p.k. i ma on charakter wyjątku od zasady wyrażonej w § 1 tego przepisu. Nie ma wśród nich obowiązku podania próbki głosu i

dotąd nie zdarzyło się, by oskarżony na etapie postępowania sądowego dobrowolnie taką próbkę głosową podał. Ale pozostawiając te wszystkie rozważania na uboczu, należało uznać, że nie mają one żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia, bowiem wynikać z nich może co najwyżej nierzetelność wystawionej po tej rozmowie, która - dla przypomnienia - odbyła się 30 grudnia 2015r. o godz. 13:39. Ostatnia zaś z faktur objętych zarzutami wystawiona została 23 grudnia 2015r., a więc przed feralną rozmową (...). Bezcelowe było zatem rozpytywanie J. P. i M. N. o zgodę na pobranie próbki głosu, skoro nie wykazano, by któraś z nich była zaangażowana w wystawianie nierzetelnych faktur po 30 grudnia 2015r.

Mimo zatem znacznego uprawdopodobnienia, że jedna z oskarżonych kobiet odbyła rozmowę (...) okoliczność ta pozostawała bez wpływu na treść wyroku.

Wniosek

o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości w zakresie czynów zarzucanych S. W. (1) w pkt I, II i XV aktu oskarżenia, L. P. w pkt VII i VIII aktu oskarżenia, M. N. w pkt XI, XII i XV aktu

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

oskarżenia i przekazanie sprawy w tej części Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania		
Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Z uwagi na niezasadność zarzutów apelacyjnych brak było podstaw do uwzględnienia wniosku apelacji.		
3. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.5. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Całość zaskarżonych rozstrzygnięć.		
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy		
Z uwagi na niezasadność zarzutów i wniosków apelacji oraz brak podstaw do orzekania z urzędu poza granicami zaskarżenia.		
4. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

II.	Na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. z uwagi na nieuwzględnienie apelacji prokuratora od wyroku uniewinniającego koszty procesu ponosi Skarb Państwa.	
5. PODPIS		
Andrzej Wiśniewski Maciej Żelazowski Michał Tomala		

1.6. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	uniewinnienie od zarzutów I, II, VII, VIII, XI, XII i XV	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana